

РЕШЕНИЕ

№ 10429

гр. София, 25.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 18.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **2175** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84, ал. 3 във вр.с чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на М. А. Х., гражданин на А. ЛНЧ [ЕГН], адрес [населено място], [улица] РПЦ на ДАБ на МС срещу Решение № 1525 от 12.02.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, издадено в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на административно-производствените правила. Обжалваният административният акт е постановен в нарушение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Счита, че административният орган е игнорирал факта, че причините да напусне страната си са свързани с наличието на заплахата за неговия живот и сигурност. Решаващият орган неправилно е приел, че спрямо него не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Изводите направени от същия относно личното му положение намира за неправилни, необосновани и противоречащи на изложената от оспорващия бежанска история.

Твърди се, че административният орган в обжалвания акт не е разгледал поотделно и в тяхната съвкупност изложените от оспорващия факти обуславящи основателността на искането му за предоставяне на статут на бежанец. Евентуалното му завръщане в

А. ще доведе до реална заплаха за живота и сигурността му. Ето защо счита, че спрямо него са налице обстоятелствата визирани в чл.9, ал.1, т.1 от ЗУБ.

Сочи се, че е налице риск от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, т.е. хипотезата на чл.9 ал.1 т.2 от ЗУБ. Такъв риск е налице и не може да се завърне в А.. Позовава се на т.20 от Насоките на ВКБООН относно ситуацията в А. се съдържа предупреждение за невръщане: Тъй като ситуацията в А. е нестабилна и може да остане несигурна за известно време, в съчетание с мащабна хуманитарна извънредна ситуация в страната, ВКБООН продължава да призовава държавите да преустановят принудителното връщане на граждани и бивши обичайно пребиваващи тази държава, включително тези, на които молбите им за убежище са отхвърлени. С оглед нестабилността на ситуацията в целия А., ВКБООН не счита за уместно да се отказва международна закрила на афганистанци и бивши обичайно пребиваващи в тази държава поради алтернатива за вътрешно разселване или преместване.Изводите относно настоящата ситуация в А., са базирани на подход, който противоречи на методологията на Европейската служба за подпомагане в областта на убежището (ЕСПОУ) към Европейската комисия, публикувана на интернет-страницата й изискваща цялостна преценка на основанията за предоставяне на статут, което е свързано най-вече със събиране на доказателства от повече от един източник и анализирането им в количествено и качествено отношение. Заявява, че в решението са посочени единствено справки, изготвени от ДАБ, където не са посочени източниците, въз основа, на които са изготвени.

В съдебно заседание, оспорващия се явява лично и с адвокат И., служебно назначен процесуален представител по ЗПП, който намира решението като неправилно и незаконосъобразно. Счита, че е изключително формално, обсъдени са всички предпоставки по чл. 8 и чл. 9 съвсем бланкетно със становище, че съответно чужденеца не следва да получи международна закрила. Задължение по чл. 75, ал. 2 от ЗУБ е проверка на всички факти и обстоятелства от значение за личното положение на молителя, на кандидата за закрила и държавата му на произход, независимо дали същият е релевирали конкретни опасения. Таджиките, това е етническа група, към която принадлежи оспорващия, са цивилни лица, подлагани на обиски, произволни арести, задържания, разселвания, има данни за убийства, нарушения на правата на личността. Счита, че в конкретния случай административният орган не е изпълнил задължението си, като при постановяване на административния акт не е обсъдил положението на етническата група на таджиките в А. и в контекста на непризнатото от нито една държава от международната общност – Правителство на талибаните. Счита, че по този начин всички заключения за липсата на предпоставки по чл. 8 и чл. 9 са абсолютно необосновани. Счита, че доколкото естеството на спора не позволява решаването му по същество, преписката следва да бъде върната за ново разглеждане и произнасяне.

В съдебно заседание оспорващия М. А. Х., чрез преводача заяви, че не е знаел, когато било проведено интервюто какво представлява то, като стъпка в бежанския процес. Бил е в много тежко състояние в болница. Там са го регистрирали и когато бил изписан от болницата се провело интервюто, без никой да му каже, че това е най-важната част от процедурата, а не бил психически подготвен за това. Заяви, че многократно получавал заплахи от талибаните, които искали да го принудят да воюва на тяхна страна, но не се съгласил, затова моли да бъде върната преписката, за да може да се проведе по-истинско и реално интервю.

Ответната страна чрез юрисконсулт К., моли да бъде отхвърлена жалбата. Решението на Председателя на ДАБ при МС намира за правилно и законосъобразно издадено. Административният орган е спазил административнопроизводствените правила при издаването на своето решение и материални закон. Чуждият гражданин не отговаря на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, видно от неговата бежанска история той казва, че не е желал да подава молба, а е бил принуден, искал е да отиде в Германия, имало безработица в А. и икономически проблеми, но това не са основания за предоставяне на международна закрила. Никога не е бил заплашван, арестуван и преследван. Никога не е упражнявано насилие върху него. Той по-скоро има мигрантски подбуди, а не подбуди, които да предоставят международна закрила заради икономически проблеми и безработица, това са неговите твърдения. Административният орган обосновава изводи, че не е необходимо връщането на преписката. Изцяло е изяснена бажанската история, поради което моли да бъде потвърдено решението като правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, I отделение, 4 - ти състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството за закрила е започнало по молба за международна закрила с вх. № ПМЗ – ВР – 536/20.11. 2024 г. на РПЦ [населено място], отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, подадена от М. А. Х. ЛНЧ [ЕГН], от мъжки пол, роден на 26.05. 2006г. в [община], А., гражданин на А., етническа принадлежност – таджик, вероизповедание – мюсюлманин сунит, семейно положение – неженен, с лични данни установени въз основа на декларация по чл.30, ал.1, т. 3 от ЗУБ.

В производството на основание чл. 63а и сл. от ЗУБ е проведено интервю с кандидата за закрила при спазване на разписаните в посочените разпоредби правила – предварително уведомяване на кандидата на разбираем за него език. Интервюто е проведено в присъствието на преводач от и на езика дари. Видно от протокола за проведено интервю с № УП – 17293/14.01. 2025 г., М. А. Х. е напуснал А. преди 2 години, нелегално, минал транзит през И., и тръгнал за Турция, по незаконен начин, където останал 2 години. Също не по законоустановения начин е пристигнал в България преди 2 месеца и половина, но на път за сръбската граница се предал на полицията, защото имал проблем с крака. Посочил е, че не е искал да подава молба за закрила в България, но бил принуден. Мотивира молбата си за международна закрила с това, че в А. имало безработица и икономически проблеми, не успявал да си намери работа, а семейството му било голямо.

По време на интервюто заявителят декларира, че в А. не е бил заплашван, насилван, или отвличан, търсил е по-добри условия за живот и решил да замине към Германия. Не е имал проблеми поради изповядваната от него религия, нито заради етническата си принадлежност. Не е политически ангажиран. Няма данни, че е напуснал родината си поради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо убеждение. Оспорващия споделя, че не е бил заплашван по нито една от тези причини.

Приложена е справка с вх. № МД –02 – 87/06.02. 2024 г. относно актуалната обществено – политическа обстановка в А..

Получено е становище от ДАНС с рег. № М-17293/22.01. 2025 г., че не възразява да бъде предоставена закрила на М. А. Х. [дата на раждане], гражданин на А., в случай, че отговаря на условията на ЗУБ.

Изготвено е становище с рег. № УП - 17293/07.02. 2025 г. на ст.експерт в отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, РПЦ – С., с което е направено предложение да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца.

При така изложената фактическа обстановка, ответникът е формирал извод, на първо място, че не са налице предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, тъй като чужденецът не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване по причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група- не е налице „основателно опасение от преследване“.

В молбата за предоставяне на международна закрила-вх. № ПМЗ-ВР-536 от 20.11.2024г. на РПЦ-С., ПМЗ-Военна рампа, УП-17293 от 20.11.2024г./стр. 34/е налице твърдение, че поради опасност за неговия живот в страната му се принудил да я напусне и иска закрила в България.

Това твърдение е прието за недостоверно от адм. орган, защото по време на интервюто заявителят е декларирал, че в А. е имал икономически проблеми поради безработица. Освен това не заявява да е имал проблеми с талибаните или да е получавал заплахи. Според адм. орган може да се направи обоснован извод, че става въпрос за мигрант, а не за лице нуждаещо се от международна закрила.

Направен е извод, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 от ЗУБ. В оспореното решение са изложени доводи, че кандидатът за международна закрила не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. Въз основа на справка относно обстановката в А. е прието, че в страната няма вътрешен или международен въоръжен конфликт и няма основание за предоставяне на субсидиарна закрила по чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ. Същевременно не са налице и други причини от хуманитарен характер за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. С тези мотиви решаващият орган е стигнал до извода, че не са налице предпоставките освен по чл. 8 от ЗУБ, така и по чл. 9, ал. 1-3 и ал. 8 за предоставяне на кандидата на хуманитарен статут. С оглед изложеното, по молбата на М. А. Х. [дата на раждане], гражданин на А., е отказано предоставяне на международна закрила с оспореното решение.

Ответникът е представил и по делото е приета актуална справка от 06.02.2025г. и от 30.12.2024г. за общото положение в А., нивото на сигурност, отношението на талибаните към лица, свързани с предишното правителство, както и справка за отношението на официалните афганистански власти към етническата група „таджики“.

От правна страна, жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от адресата на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

На първо място съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган –председателят на ДАБ, предвид правомощията на този орган по чл.75, ал.1 ЗУБ. С оглед изложеното се прави изводът, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени регламентираните правила в ЗУБ – приета е молба за международна закрила от М. А. Х., гражданин на А., същият е уведомен на разбираем за него език относно процедурата, която следва, видно от положен подпис върху писмено копие на Указанията, в проведеното интервю е участвал преводач от езика дари, дадена е възможност на кандидата да

изложи историята си, зададени са му уточняващи въпроси.

Съдът счита, че актът е мотивиран, постановен е при изяснена фактическа обстановка, както и е обсъдена е актуалната обстановка в А. и е формиран извод, че в контекста на личната бежанска история няма основание за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут.

Съдът намира така постановеното решение за съответно на материалния закон.

В чл. 73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай, че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут. В разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретната хипотеза, от събраните доказателства и най-вече от бежанската история на търсещия закрила е видно, че същият е напуснал А. преди 2 години. Като причина за напускане на страната по произход сочи, че крайната цел е Германия, заради безработица в държавата му по произход. Не е насилван и отвлечан, няма проблеми с никого. Не е имал проблеми заради религията-твърди че е мюсюлманин, сунит. Не членува в политическа партия или организация.

За първи път за проблем с талибаните оспорващия заявява пред съда, но без конкретни факти. Видно от приложените справки за А., талибаните, след идването си на власт са обявили „амнистия“ за работилите за предходното управление. Те нямат политика на преследване на бивши правителствени служители, декларирали са, че искат служители от бившата афганистанска национална армия да се присъединят към техните редици и са започнали набиране на бивш персонал от силовите структури.

В интервюто изрично е посочил, че спрямо него не е имало заплахи. Семейството му живее в А. и няма проблеми с талибаните. Жалбоподателят не е имал лични заплахи или религиозни проблеми в страната си на произход от страна на групировка или други субекти, нито проблеми от етнически характер. Конкретни оплаквания във връзка с етническата принадлежност на таджик, не се твърдят от кандидата за международна закрила. Таджиките са 30% от населението на А. и са втората по големина етническа група в страната. Имат представители в правителството и на местно ниво. Откакто талибаните са поели властта в А., те не са въвели официални дискриминационни политики спрямо етнически или религиозни групи. Самата принадлежност към етническата група на таджиките, без данни за лично засягане на кандидата на етническа основа, не е основание за получаване на бежански статут.

Анализирайки бежанската история на оспорващия, обосновано административният орган е приел, че историята на търсещия закрила не е бежанска и причините за напускането на страната му на произход имат икономически характер. Няма данни за никакъв страх от преследване, не е заплашван и преследван, не е съден или осъждан. Намерението му не е било да подава молба за закрила в България, а да се установи в Германия. Молбата за закрила е подал, тъй като е следвало да се установи в България, поради здравословни проблеми, за което е представена и

епикриза към адм. преписка.

От всичко изложено дотук е безспорно, че спрямо оспорващия не са налице никакви заплахи на основание на каквото е да е признак, релевантен за статута на бежанец. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

С оглед на това, по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. "Мигрант", съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Законосъобразно административният орган е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл. 9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г.относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл. 15, б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си А., поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Ситуацията в А. изключва приложението на чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ и възможността за получаване на хуманитарен статут само въз основа на общата ситуация на несигурност и насилие в страната по произход. В А. няма нито вътрешен

въоръжен конфликт, нито страната е в международен въоръжен конфликт, които да застрашават сигурността на гражданите лица. Въз основа на актуалната справка за А. се прави извод, че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Следва да се посочи, че справките за актуалното положение в А. на дирекция “Международна дейност“ към ДАБ при МС са изготвени, като са посочени източниците на информацията, поради което възражението в тази насока в жалбата е неоснователно.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото. Не на последно място следва да се посочи, че оспорващия е запознат с Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на език дари, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал на 20.11.2024г. Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики и в този смисъл не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел и административният орган.

Предвид социалната и икономическа обстановка в А., връщането на жалбоподателя в страната по произход не нарушава човешките му права, нито забраната по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. Правителството полага усилия за управление на икономиката на страната. Има признаци на умерено икономическо съживяване, вносът е увеличен с 36% за първите пет месеца на 2023 г., което предполага, че има възстановяване на търсенето в икономиката.

Изложеното по - горе налага извода за законосъобразно постановен от административния орган отказ за международна закрила предвид липсата на хипотезите по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ.

С оглед изложеното, правилно ответникът по същество е приел, че молбата е неоснователна и я е оставил без уважение, поради което и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана. По никакъв начин не са оборени мотивите на адм. орган, както и оспорващия не представи доказателства за твърденията в жалбата си.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. - град, I-во отделение, 4 – ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на М. А. Х., гражданин на А. ЛНЧ [ЕГН], адрес [населено място], [улица] РПЦ на ДАБ на МС срещу Решение № 1525 от 12.02.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ, поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

СЪДИЯ